

СВОБОДА
Український щоденник
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
UNA members: \$7.50 — 6 months, \$15.00 — 1 year. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНСОЮЗУ \$7.50 на 6 місяців, \$15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — \$1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

План походу СССР до Атлантику

За газетними вістками Михайла Горбачова відклався з передчасної емеритури маршала Ніколая Огаркова і призначив його начальним командантом збройних сил членських країн Варшавського пакту, себто СССР і його сателітів. Таким чином 68-літній Ніколай Огарков, повноправний член Політбюро, близький приятель покійного Юрія Андропова, коли той був шефом всемогутнього апарату КГБ, став тепер одною з найвпливовіших і для Заходу найнебезпечніших фігур Советського Союзу.

Фахівець советських справ, офіційний аналітик організації "Середньо-атлантицька Асоціація дослідів", Йосиф Боданський, проголосив у "Вашингтон Таймс" з 23-го липня ч.р. обширну статтю з прецікавими подробицями життя і військової кар'єри Ніколая Огаркова, включно з деталями його високої військової освіти та з поясненням, чим саме Огарков, автор численних фахових військових статей і книжок, залюбки цікавиться. Отож, за твердженням того автора, Огарков від років займається детальним плануванням завоювання цілого європейського континенту. Він покладається на величезну перевагу советських сухопутних сил над силами Блоку Атлантицького пакту (НАТО), і за планом Огаркова — Советський Союз може завоювати Західну Європу блискавичним маршем своїх моторизованих дивізій, які під "парасолом" советського летунства маршували б до Атлантику — без аживання атомової зброї. За теорією Огаркова, — Советський Союз має силу і змогу завоювати Західну Європу швидше, поки Америка зможе змобілізувати свої сили і перекинути їх на європейський континент. Огарков буди-то переконаний, що Америка не ризикуватиме в обороні Західної Європи Третього світовою війною з користуванням атомовою зброєю, бо це була б загибель найбільш центрів американського промислу, тож і загибель американської атомової зброї на американському континенті.

Проте у тій обширній статті Йосифа Боданського, яка мабуть була відома верхівці Пентагону може ще перед появою статті друком, нема нічого про потенціальну можливість спротиву сил НАТО, ані теж нічого про американський збройний потенціал і можливості американської відплатної акції. Коли вірити автору цієї статті в поважному часописі як "Вашингтон Таймс", то треба би поставити хрестик на всьому вільному світі і ставитись до могутнього західного блоку НАТО як до мільйонів баньки, що її можуть одним подихом знівечити збройні сили Советського Союзу. Тим часом за іншими, не менше авторитетними голосами, Америка встигла в останніх чотирьох роках настільки дозброїтись, що вона (хоч у деяких родах зброї, як ось далекосяжних ракетах відстає від СССР) має добрі рухомі бази атомової зброї у своїх підводних човнах на всіх морях світу. Загально теж відомо, що в постановках кремлівської верхівки грає роль не тільки порівняння збройних сил СССР і Заходу, зокрема Америки, але й такий момент, як настій населення на величезних просторах советської колоніальної імперії від Влтави по Тихий океан, і та небезпека, яка постанала б для імперії, коли б у випадку війни треба було дати зброю в руки мільйонів мужиків, непевно чи вороже наставлених супроти большевицького режиму.

У статті Боданського згадано теж цікаву подробицю, що Огарков був особисто причетним до підписання з Америкою в 1970 році першого договору про обмеження стратегічної зброї СALT I. Вітати з СССР, між ними деякі високі советські старшини, схарактеризували Огаркова як майстра від "маскировки", себто створення у військовій діяльності сповідних фактів, які насправді мають маскувати дійсні плани й заміри советської військової верхівки. Нема сумніву, що у Пентагоні це відомо. Можна здогадатись про це з інтерв'ю, що його "Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 22-го липня приніс із Полем Нітсе, головним дорадником президента Регена і Пентагону у справах переговорів з СССР про припинення переривів у зброєнні. Пол Нітсе є першим щодо швидкого успіху у цій справі, але не виключає, що Горбачов виявиться більшим реалістом як доктринером, коли він стрінеється у вересні цього року вперше з Роналдом Регеном. На всякий випадок, можна мати різні думки про правильність чи помилковість американської закордонної політики, але можна мати певність, що Роналд Реген, Джордж Буш, Джордж Шульц, Роберт Мек Фарлейн, Каспер Вайнбергер і взагалі теперішня державна верхівка ЗСА не є навіною у відношенні до Кремлю і його правилів.

Як подають кореспонденти західних часописів з Москви, в Советському Союзі перший раз за п'ять років невинуваченої війни в Афганістані показали картини з тієї війни на телебаченні. На початку місяця липня, по мережі советської телевізії показали коротеньке, бо тільки дві з половиною хвилини, звітлення, у якому висвітлювали ніби місця боїв в Афганістані і "героїчні" групи московсько-советських воїнів.

Кореспондент "Нью Йорк Таймс" Сет Майден дуже влучно порівняв цей короткий показ советско-московської телевізії війни в Афганістані із докладними, часто негативними для Америки, звітленнями з В'єтнамської війни, що їх шоденно широко подавала американська телевізія.

Однак сам факт, — пишуть західні кореспонденти з Москви, — що советско-московська урядова контрольована телевізійна програма показала палаючі советські тягарові авта, вибухи й наступ советських військ на небаченого ворога, дуже здивував західних дипломатів, що перебувають у Москві.

Один советський журналіст в Москві заявив, розуміється в таємниці, західним кореспондентам, що, на його думку, сценарій передачі був зроблений в Афганістані, але сцени боїв були, правдоподібно, принаймні частково, спеціально театралізовані для телевізійної камери.

Пару днів пізніше після цієї першої передачі, під час

Степан Женецький

ВІЙНА В АФГАНІСТАНІ І ТЕЛЕВІЗІЯ В СССР

вечірніх новин советська телевізія знову показала Афганістан, де тим разом урядові воїни, тобто прибічники афганістанського сателітного режиму, перемогли банди, "запроданців". У цій сутичці, подав коментатор, "були як сто горлопанив були знищені" і було захоплено велику кількість виготовленої на Заході зброї та підірваної літератури. У цьому фільмовому показі спеціальну увагу було звернено на купу нібито здобутої іноземної зброї.

Дехто з росіян оправдують перед західними дипломатами і журналістами брах протестів та масово поширеної опозиції серед росіян відносно війни в Афганістані фактом, що, мовляв, її (війну) замовчують советські новинарські середники масової інформації.

Як загально відомо, советська телевізія рідко коли показує негативні сторінки про життя в СССР. Натомість вона під час вечірніх новин постійно показує уривки західних фільмів про повені, пожежі та інші стихійні нещастя поза кордонами Советського Союзу, як рівнож демонстрації, бунти та заклоти в інших частинах світу.

Советська телевізія дуже часто передає сцени з конфліктів в Центральній Аме-

Кремль не сподівається скорого кінця війни і для того подає про її "доблесні" досягнення.

У трьох найвищих, тобто "найгероїчніших", починаючи, що про них написали советські часописи, на полях боїв в Афганістані чомусь в досить подібних обставинах, а саме: в усіх трьох випадках советські воїни розрядили гранати, які повисли на їх самих і атакуючих "бандитів", як советська преса, радіо і телевізія називають афганських борців за волю.

Донедавна советські телевізійні новини майже всеціло подавали віткі про допомогу, що її нібито дає Советський Союз Афганістану, та про шалені життя в Кабулі, столиці країни. Від місяця липня цього року, вістки про Афганістан в советській телевізії змінилися. Тепер в ній показують, як підклевкі автоматичної зброї советські воїни вискакують з-поза озброєних автомашин, повзуть по землі, минають зовнішнього доту, щоб зайняти позиції на сухих скелястих теренах. При тому воїни з озброєної автомашини строчить по ворогах з автоматичного кріса. Вдаліні ростуть клуби густого диму. Офіцер розглядає поле бою з далековиду.

У фільмі не видно ворогів, але хоча б ворожого вогню, і через це не можна ствердити, чи ці сцени показують правдиві атаки, а чи вони тільки вирисеровані для телевізії.

В останніх місяцях появилося в советських часописах кілька вісток про героїзм советських воїнів, в чому дехто із західних дипломатів вбачає вказівку, що

господарському розвитку кожної країни, в якій шанують демократичні засади і свобода людини. Тому торговельні фірми вважають, що на сьогодні торговельний дефіцит не становить загрози економіці країни. Вони вважають, що деякі закордонні фірми потребують реорганізації, щоб успішніше розвиватися і процвітати. Експортний дефіцит — це переходе вартості експорту вартості імпорту.

За такої господарської ситуації, себто перецінки долара, скористалися закордонні фірми і заповнили внутрішній ринок ЗСА своїми виробами. На американські виробі через високі ціни не було попиту закордоном. Це спричинило сповільнення деяких родів гуртової продукції, при тому збільшилося пасивний торговельний баланс ЗСА. В такій ситуації Уряд поробив деякі правні обмеження в міжнародній торгівлі, які фактично не мали більшого практичного значення. Крім дефіцитного експорту, принципівому справу в торгівлі було те, що ЗСА хотіли допомогти біднішим країнам стати господарчо сильнішими. Загальною торгівлею ми поборюємо бідність, піднімаємо промисловість і господарський розвиток інших країн коштами нашого дефіцитного експорту, — сказано в raporті.

Це правда, що ЗСА в промислово-комерційному сенсі є дуже сильною країною і можуть собі дозволити на різні торговельні комбінації. ЗСА завжди сприяли

господарському розвитку кожної країни, в якій шанують демократичні засади і свобода людини. Тому торговельні фірми вважають, що на сьогодні торговельний дефіцит не становить загрози економіці країни. Вони вважають, що деякі закордонні фірми потребують реорганізації, щоб успішніше розвиватися і процвітати. Експортний дефіцит — це переходе вартості експорту вартості імпорту.

За такої господарської ситуації, себто перецінки долара, скористалися закордонні фірми і заповнили внутрішній ринок ЗСА своїми виробами. На американські виробі через високі ціни не було попиту закордоном. Це спричинило сповільнення деяких родів гуртової продукції, при тому збільшилося пасивний торговельний баланс ЗСА. В такій ситуації Уряд поробив деякі правні обмеження в міжнародній торгівлі, які фактично не мали більшого практичного значення. Крім дефіцитного експорту, принципівому справу в торгівлі було те, що ЗСА хотіли допомогти біднішим країнам стати господарчо сильнішими. Загальною торгівлею ми поборюємо бідність, піднімаємо промисловість і господарський розвиток інших країн коштами нашого дефіцитного експорту, — сказано в raporті.

Це правда, що ЗСА в промислово-комерційному сенсі є дуже сильною країною і можуть собі дозволити на різні торговельні комбінації. ЗСА завжди сприяли

Встаємо раніше як звичайно; сьогодні залишасмо Стамбул і починаємо наш маршрут до західної Анатолії. Завдяки положенню в Середньому морі, її бережжя мало велике значення, се в сирі давнину. Там постанало декілька важливих міст, особливо найбільше пристань — Ефез, що за грецьких і римських часів розвивалася у важливий торговельно-культурний центр. Широко славився він однією з семи див тодішнього світу — святиною Артеміді, яка притягала щорічно великі тисячі прочан. Якраз це місто вибрав собі за осідок св. Іван Богослов, що через переслідування апостолів у Палестині мусів покинути Єрусалим. Він перенісся до Ефезу, забравши зі собою Божу Матір, що йому в опіку передав Ісус на хресті словами: "Сину, це мати твоя". Під впливом його начань і зокрема апостольської праці св. Павла, в Ефезі і околиці постанало сім перших християнських церков. Коли св. Івана переслідувано і заслан на недалекий острів Патмос, там написав він книгу своїх Об'явлень — Апокаліпсис і її словами він звертався у своїх посланнях до отих церков, щоб у важлив для них час кріпiti їх віру, виявити немочі і недоліки, напутити на правильний шлях. І власне залишки семи тих церков і особливо Ефез були цілком нашої мандрівки по Анатолії.

І от, переїхавши міст на Босфорі, ми вже в азійській частині Стамбулу. Одна з його теперішніх дільниць — це Скутар, де колись були великі невеличкі ринки; там продавали наших бранців, там каралися у неволі наші козаки. За містом автобус повертає на південний схід і мчить вигідним шосе недалеко берегів Мармарського моря. Минаємо старинне місто Нікомедію — Ізміт, купелеву місцевість Ялову, а відтак місто Бурсу, звідки вже близько до Нікеї, де 330 року відбувся перший Вселенський собор. Наш шлях відділявся від моря, автобус їде просто на південь. Яких 100 кілометрів направо, де Дарданелли луться з Егейським морем, колись процвітала старинна Троя, яку греки здобули хитрощами та обернули в купу гравію. Ідемо попри більші і менші оселі та села. Земля тут урочайна. Невеликі пагорби покриті зеленню гайів і садів, на рівнинах поля, городи, подекуди баштани зі здоровими гарбузами. Проте села виглядають назагал бідно. Трапляються час від часу навіть і дуже нужденні із маленькими запалими садинами, з неохайними голими

Едвард Кухар
(тиж гуцул)

Про Сьвето Спаса в Гантері

З часом, коли си зближе сьвето Спаса в Гантері, в тому місці, де си збідже уса наша сліта, з цілої Гамеріки і Канади, так би мовити, в гамеріцких Карпатах на літній відпочинок, пригадує си, як то було колись на нашій Гуцульщині в Ворохті ще перед війною.

Пригадує си нова велика гуцульська церква, котра стояла при дорозі на горбку, а зверху і всередині гарно різблена гуцульськими майстрами.

І коли бувасмо в космацькому Гантері, то си здає, як то колись було в Ворохті. Як колись сходили гадзи з верхів, поубирані в нові сьветкові кінтари і гуньки, вишиті сорочки та нові постолі і колпорові прикрашені капелюхи. А за собов вели своїх гадзинь, котрі їхали верхи на малих гуцульських конях, також убрані в сьветкові красні гуцульські строї.

І тут у нас в Гантері, кужий рік в неділю рано на Спаса си сходив чесні гадзи і гадзині з верхів гір до тієї гуцульської церкви, що така подібна на церкву в Ворохті.

Сходив си з верхів не на конях, а в тих автох, бо то Гамеріка, і тут на конях до церкви ніхто не їдзид. А то що гадзині тут гадзинями стали, то гадзині їдзидут автама, а гадзи сидіти тихо зі задю.

І дивимоси як іде гадза Еко-Козак, той що так файно малює, що аж з далекого Дітройту уже довгі роки приїждже, і де зі своїх гадзинь та ще своїх синів Козаків веде, що тиж файно малює.

А за ними іде гадза Михайло Мороз, що не тільки файно малює, але і файно в церкві співає, "Вірую".

Іде гадза Ігор Соневіч, що так файно в грабді віграє на фортепіані — іде і свою гадзиню веде і цілу його челядь.

Іде тиж чесний гадза дохтрь Юлько Гной зі своїх

Роман Кухар

Австралія в нашій літературі

Степан Радіон, "Припадкова зустріч", збірка новел, оповідань, перекладів. Видала Делегатура Української Мозиланської-Мазинської Академії Наук на Австралію. Обкладинка роботи О. Радіон-Дж. Додатки: Автор у світлі критики; показник першодруку його новел, оповідань і перекладів; грамота наділення докторатом; рисунки і заставки та світлиця автора в тексті. Мельбурн, 1985, стр. 145.

Про Степана Радіона, громадського діяча, автора наукових праць, біографію й журналіста в Австралії, нашій суспільності добре відомо. Проте не всім відомо, що Степан Радіон багато працював як автор новел, оповідань і нарисів в українській літературі, а теж як літературний критик і перекладач з англійської мови. За його досягнення в бібліографічній, літературознавчій, перекладній і творчій літературно-мистецькій праці нагородив його університет в Тусон,

Арізона, почесним ступенем доктора літератури в 1985 році.

Тількищо видана збірка оповідань, новел і перекладів Ст. Радіона під наголовком "Припадкова зустріч" саме й кидає світло на що менш відомі дільниці його життя — літературну творчість. Збірка охоплює твори Радіона, що появлялися здебільш у нашій періодіці, з 1950-их років почавши й аж до 1980-их років, та деякі інші, досі не публіковані

(Закінчення на стор. 4)

Оксана Сосновська

НА ПРОЩІ ДО КРАЇНИ СЕМИ ЦЕРКОВ

IV.

Наша корабельна прогулянка почалася у малій пристані Сарієр, куди ми приїхали автобусом звозж західного берега Босфору. Недалеко звідси він злучується з Чорним морем, і ми довго і з тугою глядімо на його спокійні сині води, що там, по тому боці, обминають береги нашої рідної України. Експресний корабель досить великий. Пливаючи на південь, він зигзагом протинає кількакратно Босфор та причалює раз до одного з другого його берегів, щоб підібрати нових пасажирів. Люболюбсь казковою панорамою і горбистими прибережними краєвидами з буйною зеленню лісів і парків, між якими розкинені малі оселі, вилли, невеликі пристані. Назагал європейський бік багато густіше заселений: по азійському боці більші скупчення будинків починаються аж ближче азійської частини Стамбула. По Босфорі плаває багато суден, тут видно навіть кілька советських кораблів, що за договором з Туреччиною можуть користуватись цією протокою і сюди припливає їх понад 20,000 річно. Поволі зближаємось до міста і по правому боці вже видно башти фортеці, яку турки збудували перед облогою Царгороду, щоб контролювати рух на Босфорі і припинити постачання для міста. Ще перепливаємо попіл високій, понад один кілометр довгий, підвісний міст (його будову закінчили в 1973 р.), що лучить Європу з Азією, минаємо новий султанський палац і вже у пристані старого міста.

Останній наш вечір у Стамбулі проводимо за шедрою вечерю в ресторани давньої весі Галати, що з XIV століття, що хоч і невисока (120 м.) за нашим стандартом, проте звідси відкривається імпозантний вид на Босфор, Золотий Ріг, мости і все місто.

підвір'ячками, закиданими всячиною. Слухасмо розповіді нашого гідя про життя у модерній Туреччині, заборону многоженства, піднесення статусу жінки нарівні чоловіка, доступ молоді обох статей до всіх шкіл. Та принаймні на селах, мабуть, ще давні порядки. Тут же наглядні старі ісламські традиції: при праці бачимо тільки зігнуті постаті жінок в логвих одягах, а чоловіки бачимо у придорожніх ресторанах чи чайнях за склякою чаю чи якого іншого пивта. Дошкулє спека, дарма що це вже друга половина вересня.

Під вечір доїждимо до Пергами (Пергамону), старинного міста, що пам'ятає ще часи перського панування за царя Кіра, потім Александра Великого і його наслідника Лізімаха, власного Пергамського королівства і римського володіння. У цих останніх двох періодах воно дійшло до великого добробуту і могутності і з тих саме часів збереглося багато руїн. Теперішнє місто Пергама лежить у стіп давнього акрополя, там височіє над околицею, і колись, обведений мурами, був могутньою твердинею. Автобус підвозить нас стрімкою дорогою під гору, а потім уже мандруємо попри залишки мурів до середини укріплення і розглядаємо руїни святини і королівських палаців. Пергама була важливим центром науки і тут на акрополі приміщувалась одна з найбільших бібліотек світу. Коли в II століття до Христа її рист став загрозою Александрійській бібліотеці, Єгипет припинив її постачання папірусом, на якому тоді писали манускрипти. Це дало тут поштовх для винаходу т.зв. пергаменового паперу з овечої шкіри, яким людство користувалось на протязі довгих віків. На жаль, з пергамотої бібліотеки, що налічувала 200,000 томів, нічого не збереглося, бо Марк Антоній накінець вивіз її в подарунок Клеопатрі до Александрії, де згодом вона вся пішла з димом. З руїн найкраще зацілув тут на стрімкому спаді гори великий театр зі знаменитою акустикою. Звідси чудово видно всю околицю, а також руїни нижньої агори і колумнаду святої дороги, що веде до асклепіону — відомої і славної в тодішньому світі лікарні (назва походить від Ескулапа, бога здоров'я), нарівні з лікарнею в пелопонезькому Епідаурі. Ще оглядаємо вже недалеко виходу квадратову платформу зі сходами, де колись стояв жертвний вівтар Зевсові, про який згадується в Апокаліпсисі, і поспішаємо в долину до нашого автобуса.

(Продовження буде)

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО

внутрішні хвороби

приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додому.

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО

Профілактика хвороб ясен і зубів. Плакування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім дзвінком.

Адреса у Мангеттені:
ROCKEFELLER CENTER
630 5th Avenue, Room 1803
New York, N.Y. 10020

Адреса у Квінсі:
105-37 64th Avenue
Forest Hills, N.Y. 11375
(212) 459-0111

Комітет Оборони Української Спащини

та

**Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу**

закликає Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. Поширення правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлення українців
3. Оборони громадських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
враз із виповненням вибіркою цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу.

Сума пожертви \$.....

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість _____ стейт _____ поштовий код _____

Українська молодь у злуці з Христом

Українські Владки з молоддю під час здиґу.

Тема „Живімо разом з Христом” гомоніла у пісні і слові під час всіх заїнянь на Здиґу Української Молоді в червні ц.р., що його зорганізував Апостолат Молоді Стемфордської дієцезії. Більш як 500 учасників у віці приблизно від 18 до 30 років з'їхалися із трьох епархій ЗСА, Канади і інших країн до Стемфорду, щоб задемонструвати своє відданість віри Христові та стати живими свідками української спадщини і обрядів.

Здиґ, що був за програмою визначений на 28-го — 30-го червня ц.р., почався богослужінням з виходом із запаленими свічками у руках маршуючих та із співом релігійних пісень із гостиниці Марріотт у центрі міста Стемфорду, примуючи до обителі Української католицької семінарії.

У поході, йдучи на чолі із духовенством, учасники зупинялися в означених відстанях і відмовляли короткі молебні за всіх наших 14-ох Владик, що життя своє віддали за віру Христову. Відправа почалася молитвою за канонізацію Слуги Божого Митрополита Андрея, а відтак слідували поминальні молитви за інших 13-ох ісповідників віри, що їх ув'язнили, а відтак замордували совєтські опричники у 1945 році, коли окупували вдруге Захід-

ню Україну, зликували нашу Католицьку Церкву і на своїм соборі насильно включили її до московської церкви.

По прибутті до семінарії, богослужіння привітав Владика Василь, почесний господар здиґу, а з черги відправлено Акафіст до Матері Божої у послуженні єпископа Інокентія із Чикаго, що також виголосив зворушуючу проповідь до молоді, закликаючи її пошанувати своє життя Христові. Архiepіскоп Степан із Філадельфії був почесним приставцем цієї відправи. По відправі була перекрутка, приготувана стемфордським відділом Ліги Українських Католиків. Виступала музична група, що репрезентувала популярну духовну музику у модерній формі.

У суботу, 29-го червня, о. Роман Мірчук, головний бесідник Конвенції, виголосив запальну проповідь, в якій закликав молоді стати палкими поклонниками Христа і усвідомити собі, що життя з Христом — це найвищий пошук молоді людини, яка має стати активним і корисним членом української Церкви у майбутньому.

Слідували дискусійні панелі, що розвивали теми

духового, соціального та індивідуального поклонання молоді, що його їй треба доконче виплекати під теперішню пору. Із визначніших панелів були такі: духовна традиція українства, молитва, привабливість Бога у наших діях, християнське подружжя, успіхи і невдачі у житті, іконографія, церковний спів і музика. Субота, надто ділова, працюючи і гамірно, закінчилася приємно бенкетом і забавою при звуках оркестри „Іскра”.

В неділю, 30-го червня, кульмінаційною точкою Здиґу була Архiepірейська Служба Божя на площі в павільйоні семінарії з участю Архiepіскопа Степана і всіх трьох Владик та численного духовенства. Учасниками цієї величавої відправи стали також наші вірні-мирські із довколишніх парафій, що заповнили площу. Архiepіскоп Степан у своїй глибоко продуманій проповіді висказав радість і задоволення, що наша зріла молодь стає вірною своєї Церкви, плекаючи рівно свій обряд та заховує прекрасну спадщину своїх предків, що є доказом великої гордості і любові до свого народу. По закінченні Літургії о. Іван Терлецький провів причасті

у складенні обітів Христові, що його молодь, повторюючи, прийняла у зворушливому настрої.

Неабиякою радістю всіх учасників стало випущення соток кольорових балонів, що понесли у небесні простори заховану в них вістку про долю наших замучених Владик і голгофту нашої нескореної Церкви.

Конвенція прийняла резолюції, зложені під час цього Здиґу як напрямні майбутньої праці „Української Молоді Христові 1985”, як явний історичний документ, що його передасться майбутньому Синодові наших Владик, як доказ відданості і посвяти „Української Молоді Христові” для своєї Церкви і народу.

Ось так урочисто і піднесено закінчився цей „Здиґ Української Молоді Христові 1985”, а дієцезія св. Йосафата у Пармі, Огайо, перейняла місію організації наступного здиґу у 1986 році.

Сама підготовка до здиґу зайняла 18 місяців наполегливої праці і планування, — при участі численних безіменних, але ентузіастичних працівників, що їх громада очолювала Християнська дієцезіяльна організація Апостолату Молоді Стемфордської дієцезії сестри Доротеї Міхалко та дорадників о. Івана Терлецького, о. Василя Джулія, о. Романа Големби та активістки УМХ Віри Мацелюх. Безперечно це була найбільш динамічна плічувальна група, що знаменно вивела всю визначену їй програму і дала доказ незвичайної посвяти і любові у цьому релігійному здиґу української молоді.

Не треба сумніватися, що запал посвяти для нашої Церкви розгорніть запальними іскрами по всіх дієцезіях і захопить молоді включитися у цю священну акцію для Бога і України, маршуючи з Христом у руках переможною походою.

Михайло Мурин

Троє градуантів з Принстону

Цього року троє українців градувало з Принстонського університету. Олег Л. Сохан (перший справа), який градував з того університету в 1982 році, одержав магістерку з інженерії. Ольга Н. Яна одержала диплом бакалавра з молекулярної біології. Боян А. Онцшекеч отримав ступінь бакалавра з інженерії, як також сертифікат спеціалізації в мовах. Усі троє є активними членами Пласту.

ЧАСТИНА МІСТА ВАШІНГТОНУ мала 68-хвилинне затемнення у вівторок, 30-го липня, у наслідок зіткнення електричних проводів. Сенат переводив наради в частинній темряві, а сотні людей застригли в підземках і вилізли в дорозі до праці. Дефект каблів в центральній станції спричинив це затемнення.

ЗАПИСНИК „СВОБОДИ”

Редакції щоденника „Свобода” і „Українського Тижневика” повідомляють своїх читачів, що можна диктувати оголошення, наглі посмертні згадки і термінові вістки, телефонуючи на число (201) 434-7022 протягом 24 годин на добу.

ПОДЯКА

28-го травня 1985 р., з волі Всевишнього, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшов у Вічність наш Дорогий і Незабутний МУЖ, БАТЬКО, ДІД І ПРАДІД

бл. п.

ІВАН БАРАН

Цією дорогою складаю щирі подяки Родині, Прийомцям і Дружам за участь у похоронних відправах, за усні, телефонічні і листові вислови співчуття в часі мого невимовного горя.

В першу чергу складаю щирі подяки Всім о. парохам: Юліянові Осадці за відвідини Покійного в шпиталі, за відправу Святої Літургії, Панахиду і похорону. Щиро дякую пасторові Презвітеріанської Церкви в Порт Джервіс д-рові Річардові Ейворі за участь у всіх похоронних відправах. Щиро-сердечно дякую моїм сусідам інж. Аполінарієві та пані Тані Осадцам, що в часі недури, смерті і похорону мого покійного Мужа не жалували свого часу й туду, спішили мені з поміччю та ділили своє горе. Від серця дякую Панам із 54-го Відділу ООЧСУ і всім іншим, за так гарно приготований поминальний обід. Не знаходжу слів подяки диригенту інж. Осипові Галієві та всім Хористам за чудовий спів Святої Літургії. Своім зворушливим співом вони віддали Покійному найкращу пошану. Щиро дякую інж. Петрові Салкові, д-рові Олександрові Ніччи, голові Об'єднання Українців у Глен Спей, голові Т-ва „Розага” п. Петрові Мельникові, д-рові Романові Олексійовичу, приятелю Покійного та мейорові Ламберленду п. Томові Гілл за теплі, прощальні слова після Панахиди і під час поминального обіду.

Сторкато дякую всім, що не пожалували часу, щоб віддати Покійному останню християнську прислугу, гідно відправивши Покійного на Вічний Спокій.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЛЮБОВ — дружина

та

ВОЛОДИМИР — син з дружиною

Д-р ВОЛОДИМИР — внук з дружиною

ЛНА — внучка

ВОЛОДИМИР, ДІН, ТОМІ — правнуки

Концерт учнів проф. 3. Маркович

Перший ряд (зліва): Валерія Катрук, о. шамбелян Михайло Федорович, о. митрат Зенона Злочовський, проф. Зої Маркович, Адріян Леськів, Наталя Леськів, Юрій Леськів; другий ряд: Роксана Отуляк, Юлія Отуляк, Діана Трищівська, Богдан Бачара, Дарія Наконечна, Іван Шперналь.

У Філадельфії, в гарній концертній залі в суботу, 15-го червня ц.р., з великим успіхом пройшов річний концерт учнів, студентів проф. Зої Маркович. Проф. 3. Маркович, член Об'єднання Американських Професорів, вважається однією з найкращих педагогік, відома як концертна піаністка зі своїх виступів в Європі, Америці, Канаді. Вона є авторкою двох збірок пісень „Співають солов'яки” і довгограючої платівки із симфонічною оркестрою.

Програма концерту: сольові виступи, дуети на чотири руки, дуети для двох фортепіанів, композиції Брамса, Шопена, Шуберта, Ліста, Лисенка, Косенка, Кабальєвського, Любарського, Безкорованого та інших.

Відкриваючи концерт, проф. Зої Маркович привітала присутніх на залі, о. шамбелян Михайла Федоровича, генерального вікарія, о. митрата Зенона Злочовського, пароха церкви св. Архистратига Михаїла. На початку програми приємною несподіванкою був виступ власника цієї компа-

ні Софіяна Занфе, що блискуче виконав на піані дві композиції Лєгара.

Першою точкою програми був виступ Валі Катрук, яка майстерно виконала „Мелодію” Берковича і дуєт на чотири руки „Коліскову пісню”, разом з Дарією Наконечною. Діана Трищівська відіграла технічно нелегкий твір „Скерцо” Кабальєвського і на два піана дуєт, разом з Богданом Бачарою. Вона музично обдарована учениця. Адріян Леськів бездоганно виконав сольову Лисенка „На горі” і народну пісню „Черевички” на чотири руки, аранж. 3. Маркович, а також дуєт на два піана разом з братом Юрієм. Композиція „Казка” Любарського була дуже вдало виконана талановитим учеником Юрієм Леськовим, він також співає, належить до хорової дитячої групи проф. 3. Маркович. Добре співають і Валія Катрук та Діана Трищівська, які виступають на різних імпрезах, фестивалях.

Юлія Отуляк з почуттям відіграла „Думку” Безкорованого і складний дуєт на два фортепіани „Колиско-

ву” Брамса разом з сестрою Роксаною. Композиція Шуберта „Народний танець” характерно виконав сольово Іван Шперналь і дуєт на чотири руки „Дошик” Лисенка та дуєт на два піана „Накрила нічка” Ленского, аранж. 3. Маркович. Помітні великі поступки в музиці Івана Шпернала.

Композицію Косенка „Ведмідь” технічно і мелодійно відіграла талановита учениця Роксана Отуляк. Композицію Шопена „Мазурка” — Дарія Наконечна і дуєт на два піана разом з Богданом Бачарою. Вона є дуже талановита студентка. Студент студії Бачара з великим почуттям виконав „Прелюд” Косенка. Юрій Леськів, Роксана Отуляк, Дарія Наконечна належать до перших учнів студії.

Юрій Наконечний в імені батьків дякував проф. Зої Маркович за великі досягнення, за віддану працю, за прекрасний концерт. Вдячні учні подарували проф. 3. Маркович китичку квітів. Простора концертна зала була виповнена батьками учнів і гостями.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ПЕРШИЙ РАЗ НА ТЕРЕНІ АМЕРИКИ

КОНЦЕРТ

ЧОЛОВІЧОГО ХОРУ

„ЧАЙКА”

із Мельборн, Австралія

ТАНЦЮВАЛЬНОГО АНСАМБЛЮ

„ВЕСЕЛКА”

із Сідней, Австралія

Мистецький Керівник і Хореограф Диригент хору: **СТЕПАН КОРИНЬ**Танцювального Ансамблю: **СОЛІСТИ:****НАТАЛІЯ ТИРАВСЬКА****ГАЛИНА КОРИНЬ — сопрано****ВАЛЕРІЙ БОТТЕ — баритон****ЯРОСЛАВ ЛІЩІНСЬКИЙ — бас****АКОМПАЇНЬМЕНТ: ГАЛІЯ КРИВЕНКО**

МІННЕАПОЛІС, Мінн. — неділя, 22-го вересня 1985

ЧИКАГО, Ілл. — середа, 25-го вересня 1985

ДІТРОЙТ, Мич. — субота, 28-го вересня 1985

КЛІВЛЕНД, Огайо — неділя, 29-го вересня 1985

ФІЛАДЕЛЬФІЯ, Па. — четвер, 3-го жовтня 1985

ЮНІОН, Н. Дж. — п'ятниця, 4-го жовтня 1985

НЬЮ-ЙОРК, Н. Я. — субота, 5-го жовтня 1985

РОЧЕСТЕР, Н. Я. — неділя, 8-го жовтня 1985

СОЮЗІВКА, КЕРГОНКСОН, Н. Я. — вівторок, 8-го жовтня 1985

ЛОС-АНДЖЕЛЕС, Кал. — неділя, 13-го жовтня 1985

У КАНАДІ, КОНЦЕРТИ спонсорує Комітет Українців Канади, у таких місцевостях:

ЕДМОНТОН, Альберта — п'ятниця, 20-го вересня 1985

ВІННІПЕГ, Ман. — субота, 21-го вересня 1985

ТОРОНТО, Онт. — п'ятниця, 11-го жовтня 1985

1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stepler Tag)